

כא:

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

מסורת הש"ס

(א) לעיל כ. (וש"ן, ב) רש"ק.
(ג) תמיד כח, (ד) וימח כז, |
תמיד ל, (ה) |לעיל יט: |
(ו) ירושלמי יומא פ"ד סוף

הגהות הב"ח

(ב) יש"י ד"ה וסאמז רבי יוסקן
 כי דלאחר שמעטנו לקדש
 לתרומת הדשן לא הוצרכו
 (ג) ד"ה איכא ציטוטי כי וסיני
 דסאמז ביור ששהקט:

שני" נוסחאות

[illegible]

עין משפט
גד מצות

גד א מ"י ס"ה מהל' ביאת
מקדש הלכה יג:
גה ב מ"י שס הלכה יא:

תורה אור השלם

וְיִרְחַצוּ מִקְוֵה מֵשָׁה וְאַהֲרֹן
וְיִכְבְּיוּ אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם:
שְׁמוֹת ס. לא

מוסף רש"י

[illegible]

שיימה מקובצת

[illegible]

הוא מנסה להבין את המצב, אבל הוא לא יכול.

[illegible]

כל הילה רק בשקיעת החמה ובעמוד השחר והיינו גירת שיקוע דקאמר בנמקן דגורין שהיא משוקע כל הילה עד תרומת הדשן כדי שידעו העולם שלא שקעוהו מצדד יום כי אם להיות זכורים על ידי כך שיקוע דסוף כל הילה כשמתאזרחו = משוקע בשעת תרומת

הדגן יחזרוהו וישקעוהו קודם היום
כי אם יעלוהו לאחר שקיעת החמה
יש לגזור שמה יאמרו שלהכשירו
לגדולה ממירין לאחר שקיעתה
בשקיעת החמה וכשר למחירין אף
על פי שיעולו לאחר שקיעת החמה
ויפרך א' הכי היינו דרבי חייא ברבי
יוסף שפוטל למחירין שקיעת החמה
כי לרב חסדא שאינו פוטל למחירין
אבלאל בעמוד השחר לא איכפת לו
במה שישכירם לאחר למחירין כי
בשקיעת דעמוד השחר מתכשר אפי'
למחירים ומשני חסדא בעיניה גזירה
שקיעת דרבי יוחנן גזר = להשהותו
בשקיעת משום שקיעת דשקיעת החמה
שאנו רבינו א' לטקעו דרב להזכיר
לשקיעת דהא הילולא שלא יאמרו שאינו
להזכיר אלא להכשיר למחירין ולכן
תלך להשהותו עד תרומת הדגן
בדפרסית ורבי חייא בר יוסף לא
גזר = והא' יוחנן קדש ידיו
למחירין = בשלגה לרבא דמקור ליה
לההיא כרבי אלעזר דר' שמעון הא
כרבי = אינא למחיר דסקריא ליה
לרבא דלרבי אלעזר כרבי שמעון
לא פסלה ליה דמי כור כמאן דאמר
לעיל מחלוקת מן כור מחלוקת דמור
ולא כההיא = דלא פסטי ליה לעיל
ולמחר אינו מקדש בדמילתיה דליילא
אינו תרץ לקדש קאמר כרבי אלעזר
כרבי שמעון ולא חייא אמי כור
הוא

לפוסלם למחר כי כשרים הם לרבי אלעזר ב"ר"ש חלל לאזני דמוק
לה לרבי קשיא לרבי אדרבי דמאי שנה בהא דכיון דשקעו שוב
אינו מעלה ומתריך לשקעו דהוה לזכיר ששקעוהו בנזק הילול
ומאי שנה בזה דקאמר דכבר קידש מחטלת עבודה דמשמע
למרות הדאן תחלת עבודה היום שמשם ואילך עשוקים עבודת
היום בלא הפסק וכל שעה מקדש ועוד כל הנה לעבוד משם
ואילך משמע דלא משקע ליה אחר שהעלה לתרומה הדאן שם
כל יום הפסק דבדבר ומאי ליה דקרי ליה תחילת עבודה לאו משום
דלא משקע ליה דודאי הפסק ליה והדר משקע ליה וקאמ
תימה בן לפי זה בין לפירוש אחר לישא דמשקע ליה דהא נמי
היה יודע דמשקע ליה ואין קשה לו אלא משקיע (דבחרה) מאי שנה
הנה דמשקע ליה ומאי שנה הם דלא משקע ליה: א' משקע
ל'ה. שהיה למעלה וכבר חסדא ומורידין לו לצור הלא אין קולו
ששמע וא"ל לישעי דששמע קולו דקמי היינו בעלמיהו ו"ל היינו לו
דקא אחר דמשקע ליה בגלגל (בזון) לצור והקול ששמע
היינו בהוליו מן הצור ומעלהו ואי בעית אימא דמשקע
במורמהו לו דהיה בגלגל ק"ה פסיקוע כדי להשמיע שיקול הדבר
והצוריו ובעלמיהו לו: ה"ה"ה א"בא בינייהו גזירה שיקוע. פירש
רש"י משקעו עברו על יסבה לשקעו בעמוד השחר אבל ליה
אינו פוסלו כלל לעבודה דם למחר לא משקעו בעמוד השחר ולרבי
מיא ליה פוסלו וקשה אם כן איכא צינייהו עובד דלרבי יוחנן ליה
אינה פוסלת ולרבי חייה פוסלת ועוד לו לפרך מיד היינו דא
חסדא לו ועוד דבסבון פירשן משמע למחר אינו כריך לקדש ארבע
למיתריין חזי היינו דרב חסדא משמע דבאלו הדין למחר וכו' לא
הוה מני למפרך מידי לכך נראה לי גזירה שיקוע ואם לא שיקעו
היבא פסול מדרבנן לעבודה דם משום ליה לו אפילו שקעי בעמוד
השחר ולר' מיא אינה פסול מן ההורא ולכן פריך למחר אינו כריך
לקדש ארבע אפילו מדרבנן כשרה לעבודה דם ואין ליה פוסל
ואם כן היינו דרב חסדא וקאמר אינה צינייהו מלזו דבריך:

שמעתי קול העץ דקדתי דסליק ליה לכויר מן הצור אלמא משוקע הוא
הסחא: מי משמעת קליה. הלא אין מוכני נריך לשוקעו אלא להעלותו
כי היכי דלשמעת קליה ושמעו ההסחא י"ו הישנים בעיר ויחלו לפי
ששעה כ"ו: כזו מפרסיה. גלגלי: והאין יבני כרוו. סחיה ממרח
האש: כ"ו פרי גלגל: והאין יבני כרוו. סחיה ממרח

איכא צנייט גוירס שיקע. כלומר הא דאקוים ח'ן מעלס דרבי יוחנן משום פסול עבודה יום לא כדקס"ד שיהא הלילה פסול לעבודה היום כרבי חייל אלף שמה לא יחזור וישקעו ונמצא עמוד השחר פסול לעבודה מחר ולעולם (אם שקעו קודם

עמוד השחר כשרו והיינו דלא נקט
רבי יוחנן שישנה דפסולה אלף לשון
איסור העלה שלא יגמרו להן לפסול
דישין דקדש להו ככלי שרת מזה
לשמך כשאר קדשים ומיהו דהעלה
לא מיפסול ולקמן פריך היינו דרב
חסדא דלמא לילה לא פסול אלף
עמוד השחר פוסל ורבי חייל לא
אמר להו להעלותו משום גזירה
שיקוע אלף דהעלותו ופסל מיד
נעבודת ממיר הלך נקט לשון
נפסלין ופסל רבי יוחנן בורא אלמא
(א) ארם שמעיה לקדש לתרומה
הדשן ולא הצריך לחזור ולשקעו
ובשלמא העלמתי לא קשיא לן דלא
כני בלאו קידוש והוא שזכה לפנים
של תרומה קדש ולגזירה שיקוע ליה
למיחש דכיון שחלף משקע והעלה
ועכשיו הגיע הזמן הסמוך לפסולו
לא פשע ביה וסדר משקע ליה וכן
דמי למעלה בלילה שמינה לקדש
כזהם כהנים ממיר להקטיר וזמני
למיפשע ביה אלף הא קשיא לך
דלא איירי בה רבי יוחנן במזות
שיקוע ויזמא דנישקיעהו כשלמא
לרבא דמוקי (על) לא הא מילתא רבי
יוחנן אליבא דרבי אלעזר דלמא אין
ליה מועלת בקידוש איכא למימר
דמזוס הכי לא חש לשיקועו
דקסבר רבי אלעזר דבמי כיוז
גופייהו נמי לא פסלה לינה הא.

דלמחר ר' יוחנן לעיל אין מעלהו: כרבי. אמרה דלמחר לינה מועלת בקידושו וכל שכן במי כיוור: **אלא לאכ"י דקדוש**: לעיל כרבי קיסא דרבני דארבי לעיל א"ר יוחנן אליבא דרבני: ו' דקדוש: שיקוע חייס ויכסא ויבסא ושקיעה ויכסא לילא למחילא טעמא בלמוד רבי דמקדוש הבבד דכרל לא פסלה לינה דכשלמא גבי קידוש דפסול לינה ידיה דרבנן שרי אין המיס עגולם הוא דליכא למימר הכי אבל מי כיוור דהבואו קמן דקדוש כלי עליהם דלמחר דיהוה דלמחרתא עמוד השחר דלמחר דברים י"ה: **מאי שנא אלא דמשקט ליה**: דלמחר מאי שנא גבי דאין מעלהו דחש לגימית שיקוע: א' ומש' כ': **דמשקל ליה ויבדד** למחר קידוש בלמודא דשקן ורבי יוחנן הוא דלא ארייב מתבטאתא מי כיוור אלא דמשקל קידוש לאשמועינן למדרי רבי מקדוש הבבד דכרל לא פסלה לינה: הכי גרסי': **א"ר למחר א"ר יוחנן**: א' **ליריך לקדש** היינו **דרב חמא** כו'. אי הכי דלר' יוחנן אוקמה לילה אלא פסל ולמחר אינו מקדש בתמיה: א' **אמאי**: א"ר יוחנן משמיה דאילפא דקדש ממנו נעדרת לילה ולמחר אינו מקדש דשמעי' מיניה דלמחרתא דקדש שיקוע נעדר אלא פסל לר' קידוש: א' **מחר**: ומש' י"ה **למחר לקדש**. קאמר דכיון שקדש לעבודת לילה אין ליריך: א' למחר

וְשִׁמְשֵׁם לְדָן לֵינָה מוֹעֵלֶת בְּקִדְרוֹם וּכְדָרֵי אֲלֻשׁוֹ: יֵינִי דָרֵךְ חֲסָדָה.
הַשְׁמַח לְדוֹקֻחָהּ אֵין אֵין מַעְלֵה דָרִי יוֹמָן מִשּׁוֹם פִּסְלוֹ עֲמוּד הַשְׁמַח לֵבֵר
לִילֵלֵה לֹא פִסְלוֹ הֵינִי דָרֵךְ חֲסָדָה: אִיכָא בִּינְיָיִו מְלֹאם שִׁיקוּעַ. לֹא
מִזֵּת שִׁיקוּעַ מִצְעִיר בְּרֵי שִׁיחָלֵה מִשְׁקֵק בְּקִדְרוֹם מִרְמוֹת הַדָּן
וְיִיחָא טַבֵּר לְחֹזֵר וְלִשְׁקֵעוּ וְהֵינִי דְקֹאֲמֵר ^(א) כִּיִּן שִׁקְשֵׁקוּ אֲלֵמָה מִצְעִיר
הִיא מִשְׁקֵק לֵיהּ וְלִבֵּר חֲסָדָה לֹא הַחֲמִירִי בּוֹ כֵּל כֵּךְ וְאֵין מִזֵּת שִׁיקוּעַ
אֲלֵמָה סִמְךָ לִמָּן פִּסְלוֹ קוֹדֵם עֲמוּד הַשְׁמַח: לֹא הִיוּ רוֹאִין אֹתוֹ כֵּר.
^(ב)וְיִמָּי שִׁזְכֵּה מִרְמוֹתֵיהֶם הַדָּן מִיִּמְרֵי חֲסָדָה תַּחֲמִיד כִּשְׂהִיה נִכְסֵם
לְעִמְרֵה לְקוֹדֵם לְשִׁיקוּעַ יְדִיו וְרִגְלָיו וְאֵין הֵם מִכְּמִיר בִּידוֹ לֹא נִרְ וְלֹא אֲבוֹקָה
מֵהֶלֶךְ לֹאֹר הַמַּעֲרָכָה וְלֹא הִיוּ רוֹאִין אֹתוֹ אַחֲרֵי ^(א)הַכְּהֵינִס
שִׁשְׁרֵי בֵּית מוֹקֵד עַד שִׁזְמוּעֵין כִּי: וְהֵן אֲמוֹרִיס בְּנֵיעַ. לְכִיד מוֹרִין
עֲמָן לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט
הַמַּחֲבֹת כְּדִמָּן לְעִיל ^(ב)כִּי רֹאֲשׁוֹ אֲחֵרֵי הַכְּהֵינִס שִׁדְרִ: מֵאִי לֹא. הֵן
יִשְׁמֹעַ לֵיהּ ^(א)לִבֵּר חֲסָדָה לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט לֵהִיט
שִׁיקוּעַ מִשְׁלֵשְׁלוֹ לְכִיד וְהִוא טוֹפֵל מֵאֲחֵי: וְיִמְשִׁי דְמַשְׁקֵק לֵיהּ בְּנִלְגָל.
דְּמָן מִתְּסַחֵת תַּחֲמִיד ^(פִּתְחָה ג' מִיִּמָּה) מִרְחוֹ הִיוּ שִׁזְמוּעֵין אֶת קוֹל הַדָּן
מִמֶּדוּ הַכְּהֵינִס לְעִבּוּדֵיהֶםס וְלִוִּים לְדוֹכֵסֵם יִשְׂרָאֵל לְמַעֲמַדְס: וְכִינִי.
וְלֵהִיט מִקְדֵּשִׁים. מִיִּם שִׁתְּקִדְשׁוּ בְּסָן לְקֵדֵם אֶת הַיִּידִים וְרִגְלֵים:
בִּין

[illegible][illegible]